

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesum amare & laudare, ipsoq[ue] frui vt sit hominis creationis scopus &
finis. Con. XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

DE BAIVLATIONE CRUCIS CHRISTI,
Theorema XXII.

ARGVMENTVM.

QUINOS in regnum introduxit coelorum sub titulo filiorum ac hæredum Dei, sub patibulo latronum, eiecit extra ciuitatem, ducitur ad locum (vbi flagitiosi puniuntur) ignominiosum.

IESVM AMARE ET LAVDARE, IPSOQUE FINIS

fit hominis creationis scopus & finis.

Concio XXII.

NVLLI dubium est, non ad hanc vitam nos esse natos tantum, sed ad hanc finem esse creatum hominem, vt creatorem suum cognosceret, cogitando amaret, amando fruere. Finis igitur est creationis nostræ, amare, laudareq; Deum, viuere Deo, & in hoc ad ipsius Dei gloriam eius esse felicitatis participem. At pro dolor dum homo in hoc honore constitutus esset, non intellexit, comparatus est iumentis insipientibus, & similis factus est illis. Inobediens factus, Deum eiusq; præceptum contempsit. Quamobrem beatitudo cœlestis ad quam creatus erat, ei præclusa est, sententiæq; mortis sibi illi data, nunquam Dei regnum introeundi, nisi innocens veniret qui huius peccati non participes, satisfaceret naturamq; vniuersam in se reconciliaret Deo. Ad hoc cum Dei filius vt pro homine satisfaceret, se patri contulisset, necesse erat illum fieri hominem, vt in ea natura quæ peccatum horrat, quæ etiam sententiam atque Dei iram tolerabat, satisfaceret. Venit itaque filius Dei in mundum natus homo, mundo prædicans & sanctæ vitæ exemplar præbens, vt quicumque in illum crederet, non periret, sed haberet vitam æternam. Venit itaque tollere peccata mundi. Venit nos patri reconciliare, inimicitiasq; soluere in sanguine suo, ablaturus à nobis chirographum delictorum, vt nos in filios adoptaret hæredes regni sui constitueret, & in regnum quædam & gaudium suum introduceret. Itaque viles, exosos, morti adiudicatos, sceleratos, furciferos, hoc est, damnationem suam in collo circumferentes, nos in titulo filiorum Dei, quo neque honestius, neque sanctius nobis potest dari nomen, in regnum suum introducit. Nobis enim contigerat, quod in multis sit regionibus, vbi ea seruatur consuetudo, vt malefactoribus ante ad supplicium educuntur, ea per quæ mortis damnationem sibi parauerunt, aut signum supplicij quod commuerunt, in dorso aut collo eorum apponitur. Hoc tamen solitum magis est præcis obseruari temporibus. Inde etiam accidit, vt furibus pro minori furto, leuiori etiam pœna multatis, dum videretur eorum parceretur, in signum commeriti supplicij cogebantur furcam, hoc est, patibuli seu supplicij genus figuratum, in collo circumferre: quo qui peccati meruissent, nisi magna interuenerit clementia, agnosceretur. Hi quoque furciferi dicebantur, quod apud Comicos vsitatum est, si conuictum qui peccatum

Finis creationis nostræ quis. Psalm. 48. Beatitudinem cœlestem quomodo amiserit homo.

Beatitudo cœlestis quomodo per Christum restituta sit nobis. Ioan. 3. Ioan. 1 & 2. Col. 1. & 2.

Furciferi qui & vnde dicti sint.

quispiam irrogare vellet. Hoc modo nos quoque quamuis triplici morti si-
mus obnoxij, puta corporali, spiritali, æternæ seu gehennali, temperante se-
râmen diuina iustitia per misericordiam, ne obliuiscamur quid commerui-
mus, quidue donatum atque indultum sit nobis, in natura nostra furcam
infernalem seu patibulum, quo fueramus suspendendi, in huius exilij mise-
ria circumferimus, in quod sub vili titulo proditiõnis & præuaricationis in
patre nostro Adam sumus detrufi. Est autem furca quam in collo, id est, in
natura nostra portamus, & in qua perire (si iustè tantû, & non misericorditer
nobiscû ageretur) deberemus, naturæ nostræ infectio atque corruptio, scili-
cet malitia, infirmitas, inobediencia, rebellio, bestialis & turpis concupiscen-
tia, irrationalis iracundia, insatiabilis cupiditas, appetitus vindictæ non mi-
tigabilis digna confusione elatio, & cæteræ virulentæ passiones innumera:
quibus spurij & illegitimi conuincimur esse filij eius, qui matrem nostrâ Euâ
seduxit: & ad id induxit, vt patri nostro & in eo vniuersæ eius posteritati ci-
bû æternæ mortis porrigeret. Hoc patibulû, hanc mortalitatè, hanc infectio-
nem, hanc denique malitiæ corruptionem in collo, imò in toto corpore no-
stro gestamus: verum denuo leuat & exonerat nos Dñs Iesus hoc infami si-
gno (est enim certissimum transgressionis nostræ in patre nostro iudiciû) per
opposita illis veneranda signa, scilicet sacramentorum & virtutum, quæ
per gratiam Spiritus sancti propter meritum passionis Christi nobis appen-
duntur & imprimuntur: quæ testantur nos Dei filios, ciues cœlestis Hierusa-
lem, hæredes Dei, cohæredes & participes Christi esse. Hi sunt tituli, hæc
sunt nomina & signa honoris & honestatis, de quibus in Apocalypsi Domi-
nus loquitur & de eo qui vicerit, dicit: *Scribam super eum nomen Dei mei, & no-
men ciuitatis Dei mei nouæ Hierusalem, & nomen meum nouum, &c.*

Morti tri-
plici ob-
noxium esse
hominem.

Furca in
collo hu-
mani gene-
ris imposta,
quæ.

Gene. 3.

Furcam vti
Christus a
collo nostro
abstulit.

Roman. 4.
Eph. 2.3.
Galat. 4.
Apo. 14. 12
Apocal. 3.

IESUS QVAM IGNO MINIOSE LATRONIBUS

sociatus educitur extra ciuitatem ad locum crucifixionis.

Contra prædicta verò, quod misericordissima eius dignatione ab illo
signo ignominioso præuaricationis nostræ leuamur, sub quo rei ostē-
dimur læsæ diuinæ maiestatis, & morte æterna (si Christus nos non li-
beraret) digni: non satis visum fuit impijs, Dominum de sua peculiari regia,
pontificali & iudiciali ciuitate eiecere, in qua erat Dei cultus, Dei templum,
schola diuinæ legis, sedes regni, sacerdotij, iudicij spiritalis & secularis po-
testatis: nec satis item erat, vt de sua illum hæreditate, quam sui antecessores
& patres secundum carnem, fundauerant, construxerant, recuperauerant, v-
niuersaq; gloria gentis Iudæorum cumulati adornaauerant, extulerant &
liberauerant, exturbarent, nisi ipsum & ad Caluariæ locum sociatum latro-
nibus educerent, & (vt nihil ad exaggerationem cum ignominia tum pena
eidem deesset) supplicium illi suum ferendum imponderent. Nam vt præci-
pius inauditusq; crederetur malefactor & iniquorum omnium caput, crucē
illi, in qua ante fores ciuitatis non aliter atque ante fores domus patris sui e-
rat suspendendus, in dorso ipsius portandam imposuerunt. Quid quæso
maioris potuissent illi Infamiae intulisse, quam vt, quod seculis erat inaudi-
tum, Domino Iesu suam crucem ferre iuberent ad supplici locum? Neque e-
nim simul crucifigendis id fecerunt duobus latronibus. Et quare illis non
imposue-

Partis alte-
rius Argu-
menti ex-
plicatio.

Eductio
Christi ad
Caluariam
quam fuerit
ignominiosa.

Crux soli
cur Christo
imposita
fuerit.

J. VI
13

